

der ere tilstede, nemlig dem, der staae i Forbindelse med Heelstatens Oprettelse, da møde os her de Forslag, der ere forelagte Hertugdømmerne, da møder os den Maade, hvorpaa der styres i Hertugdømmerne; det er mig vel ikke tilladt yderligere at gaae ind derpaa, men saameget tør jeg dog sige, at, om denne ikke synes at kunne skabe Tillid, saa vilde det dog ikke være saa underligt, ligesaa lidt som at man derefter tillige bliver i Tvivl om, hvorvidt det i Sandhed overhovedet er muligt ved en Fællesforfatning at forbinde Rigets forskjellige Dele til et stort Hele igjennem saa hoist forskjellige Forfatninger. Det forekommer mig altsaa, at det af disse Betragtninger maa fremgaae, at, naar Folkethinget søger en indre Berettigelse for den Tillid, som det oprigtigt, det er jeg overbevist om, ønsker at vise det nuværende Ministerium, da er det intet Under, at det tøver, da maa og kan det ikke forundre Ministeriet, at Folkethinget staaer tvøende med at vise den Tillid, der fordres. Idet jeg slutter, skal jeg derfor tillade mig at henvende den Opfordring, ja den indtrængende Bøn til Ministeriet, at det dog omsider vil give os den indre Berettigelse for en saadan Tillid, som det fordrer, ved de Forhandlinger, som vi tør imødesee mellem 2den og 3die Behandling, idet jeg da er overbevist om, at vi Alle ville forlade denne Samling, der i andre Henseender vistnok kun har været lidet frugtbar, med den glade Forvisning, at nu er dog det første Skridt gjort til at komme ud af en Tilstand, hvis Mislighed ligger os Alle tungt paa Sinde.

Short: Det Endringsforslag, jeg i Foræning med den sidste ærede Taler havde stillet, havde navnlig Hensyn til Muligheden af, at der ikke ved de øvrige Forslag kunde opnaaes Enighed imellem Thinget og Ministeriet. Jeg troer, at det, hvis denne Mulighed blev til Virkelighed, vilde være ubetænkeligt at vedtage Kongerigets særlige Grundlov i den Form, den nu ved Afstemningerne har faaet, men jeg troer ogsaa, at det vilde være meget betænkeligt at vedtage en Betingelse for Overgangen, som Regjeringen bestemt havde erklæret sig imod, da man derved let kunde spille den første Vedtagelse af Kongerigets særlige Grund-

lov. Vort Forslag gav den Udvej, at man kunde opsætte Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Betingelsen for Overgangen til en senere Tid. Da det imidlertid nu ikke er givet, at der ikke imellem 2den og 3die Behandling kan tilveiebringes en Overenskomst med Regjeringen, og, da der af Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (G. Winther) under Nr. 52 er stillet et Endringsforslag, som i det Væsentlige gaaer ud paa det Samme, som vort Forslag gif ud paa, saa tager jeg for min Deel ogsaa Endringsforslaget under Nr. 46 tilbage. Jeg troer rigtignok, at der er en stor Opfordring til en gjenfærdig Imødekommelse ved de Forhandlinger, som skulle finde Sted imellem 2den og 3die Behandling, og jeg skal tillade mig med et Par Ord at sige, hvorledes jeg forstaaer denne Imødekommelse. Med Hensyn til Kongerigets særlige Grundlov antager jeg, at Thinget vil have Krav paa en Imødekommelse fra Regjeringens Side, at Thinget vil have Krav paa, at Regjeringen erkjender, at den Fremgangsmaade, Thinget har brugt med Hensyn til den særlige Grundlov, er aldeles stemmende med Folkets Mening, forsaavidt den er traadt offentligt frem — og det er kun for saa vidt, man er berettiget til at tage Hensyn til den, — at Thinget vil have Krav paa, at Regjeringen erkjender, at Thingets Fremgangsmaade ogsaa er aldeles stemmende med den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar 1852, og at der derfor ikke i den Maade, hvorpaa Thinget har vedtaget den særlige Grundlov, kan søges nogen gyldig Grund til at standse Forfatningsværket. Paa den anden Side troer jeg, at med Hensyn til Overgangsbetingelsen vil Regjeringen have Krav paa en Imødekommelse fra Thingets Side for at hjælpe den i dens vanskelige Stilling. Jeg troer, at man kan gjøre de Fordringer til Overgangsbetingelsen, at den for det Første maa være af den Bestaaenhed, at man med Sikkerhed kan komme til et Resultat, at man kan komme til en Ende med Forfatningsagen, og at den for det Andet maa være af et saadant Indhold, at den ikke medfører en eensidig Indvirkning fra den danske Rigsdags Side paa, hvorledes Fællesforfatningen bliver, en saadan